

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.713 van 13 februari 2018
in de zaak A. 224.312/XIV-37.621**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mieke Van den Broeck
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 januari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 196.782 van 18 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 30 januari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest dat “indien verzoekers initiële vluchtmotieven berustten op de waarheid en indien hij indertijd werkelijk dermate ernstig zou zijn gefolterd en getraumatiseerd zoals hij thans voorhoudt, [...] hij dit [had] kunnen en moeten melden en aantonen in het kader van zijn

eerdere asielaanvragen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht het niet ernstig “en het doet manifest afbreuk aan de bevindingen in de neergelegde attesten en toelichting, dat verzoeker heden, twaalf jaar na datum, plots voorhoudt ten tijden van zijn eerste asielaanvraag dermate getraumatiseerd te zijn geweest ingevolge foltering dat hij niet bij machte was om volwaardige verklaringen af te leggen”. Over verzoekers verwondingen, zoals die in de door hem bijgebrachte stukken worden weergegeven, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de neergelegde medische stukken geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen “[t]e meer gelet op het tijdsverloop tussen de beweerde feiten en de in de attesten gedane vaststellingen”. De Raad verwijst daartoe naar de attesten zelf waarin “inzake de vastgestelde medische aandoeningen weliswaar een graad van waarschijnlijkheid [...] [wordt] weergegeven, doch uit deze stukken blijkt voor geen van de betreffende letsels en (psychische) problemen dat deze met zekerheid of uitsluitend toe te schrijven zijn aan de door verzoeker omschreven behandeling(en)”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt daarbij ook nog op dat, “[z]o op basis van de neergelegde medische attesten en toelichting al aangenomen zou kunnen worden dat verzoeker in het verleden werd geslagen en/of mishandeld en daardoor heden psychologische problemen kent, dan nog dient te worden opgemerkt dat, gelet op de hoger gedane vaststelling dat de inhoud van deze attesten geen afbreuk kan doen aan de tijdens zijn eerdere asielaanvragen gedane vaststellingen, niet kan worden aangenomen dat dit zou zijn geschied omwille van de reden en in de omstandigheden zoals geschetst door verzoeker”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de door verzoeker bijgebrachte stukken uitvoerig in zijn beoordeling betrokken zodat het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beroepen. De beoordeling van de authenticiteit en bewijswaarde van die stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Verzoeker maakt dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk, noch toont hij aan dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikte. Verzoeker voert nog aan dat, zelfs al zouden de folteringen zijn opgelopen in andere omstandigheden dan door hem weergegeven, dan nog vaststaat dat hij werd gefolterd zodat artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ van toepassing is. Met het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij evenmin

aantoont dat in zijnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Daarmee maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen net aannemelijk dat vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, zoals voorgeschreven door artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien februari tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams